

Stjerneskuddet

Mor og Ann gik hjem efter besøget hos mormor og bedstefar. Det var mørkt, men der var gadelygter, og Ann syntes, det var rart at gå med mor i mørket. Det var meget sjældent, hun var ude at gå om aftenen, efter det var blevet mørkt.

Det var stjerneklart, og de så en halvmåne helt tydeligt. Når man så nærmere efter, var der faktisk også mange stjerner. Jo mere, man indstillede sig på at se dem, jo flere syntes der at være. De havde fået øje på en særligt lysende stjerne til højre for, hvor de gik. Den havde de kigget på og talt om, da der lige pludselig ikke så langt derfra - set fra Jorden i hvert fald - var et stjerneskudd. Ann vidste godt, at hun nu kunne ønske, og hun stod stille og lukkede øjnene, mens hun gjorde det. Ann og mor så på hinanden og smilede. "Så oplevede du endelig et stjerneskudd, Ann", sagde mor smilende. "Og jeg kan se på dig, at du har ønsket. Det har jeg også." "Ja, men jeg siger ikke, hvad jeg ønskede; for så går det bare ikke i opfyldelse." "Nej, sig det endelig ikke." Moderen tænkte, at det nok havde noget med Anns nært forestående fødselsdag at gøre; men det havde det nu ikke. Hvis hun havde vidst, hvad der foregik inde i hendes lille pige lige nu, ville hun have været overrasket.

Ann var næsten ni år gammel. Hun og hendes mor boede alene sammen. Hun kunne ikke huske sin far, for hun var kun nogle få måneder gammel, da han og moderen besluttede at flytte fra hinanden. Han rejste til udlandet, havde mor fortalt, men de hørte aldrig fra ham, og de havde heller ingen kontakt med hans familie, som også boede i udlandet. Han var helt forsvundet ud af deres liv.

Netop i aften havde Ann bedt mormor om at vise hende billederne i det gamle familiealbum. Det kunne hun så godt lide. Og der havde hun set billedet af sin far, der holdt hende i sine arme, da hun var nogle få dage gammel. Ann elskede at se det billede. Hendes far så glad ud, og Ann syntes, han var pæn. I årenes løb havde hun tænkt meget på, hvordan hendes far var, og i hendes tanker var han nu efterhånden blevet til en mand, der havde uendeligt mange gode egenskaber; han kunne alt muligt; ja han var næsten som en eventyrprins i hendes fantasi.

Så da hun i aften så stjerneskuddet, var der ingen tvivl i hendes sind; hun ønskede at møde sin far.

Ann og moderen talte ikke mere om stjerneskuddet. De nåede hjem og gik i seng med det samme.

Men om natten, mens hun sov, gik Anns ønske i opfyldelse. Det var bestemt ikke, som hun havde forestillet sig det. Sådan er det ofte, når man ønsker sig noget.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Hverken Ann eller hendes mor vidste, at Anns far var død ved en ulykke kort tid efter, han havde forladt dem. Det var grunden til, at de aldrig havde hørt fra ham. Hvad de så heller ikke kunne vide var, at faderen faktisk fulgte med i deres liv fra den åndelige verden, hvor han nu levede - Himlen ville Ann have kaldt det. Han opfattede Anns ønske om at møde ham, og han var derefter sammen med hende, mens hun sov.

Næste morgen huskede Ann intet om, hvad der var sket, mens hun sov. Der gik så et par uger, før moderen og Ann igen kom til at tale om stjerneskuddet. Det skete, fordi moderens ønske gik i opfyldelse. Hun havde nemlig ønsket, at hun ville kunne tage på en ferie sammen med Ann i skolens efterårsferie. Og hun ikke blot fik ferie fra sit arbejde; det lykkedes hende også at få en forholdsvis billig rejse til England til dem begge. Først efter det var faldet i hak, fortalte hun Ann, at det var hendes ønske, der var gået i opfyldelse.

Ann sagde, at hendes desværre ikke var gået i opfyldelse. Hun vidste jo ikke bedre. Moderen trøstede hende med, at det jo kunne nås endnu.

De glædede sig meget til rejsen. Ann havde aldrig været ude at flyve før. De øvede også nogle engelske ord, så Ann kunne være lidt forberedt. Selvfølgelig var der grænser for, hvad hun kunne nå at lære, men hun syntes, det var sjovt at tale et fremmed sprog; så det gik faktisk helt fint med at lære nogle dagligdags ord.

Nogle få dage før de skulle af sted, sagde Anns mor til Ann, at der var noget, hun havde tænkt på. Hun havde overvejet, om de skulle prøve at komme i kontakt med Anns far og hans familie. De boede nemlig i London, som de jo skulle til. Ann blev ellevild og jublede, at det syntes hun i hvert fald, de skulle. Anns mor så lidt overrasket ud over Anns reaktion, og Ann var lige ved - men også kun lige ved - at fortælle om sit ønske.

Moderen fortalte, at hun aldrig havde truffet eller talt med Anns fars familie; men da de havde et sjældent efternavn, kunne de jo prøve at kigge i en telefonbog, når de kom til London.

Nu drømte Ann meget de næste nætter. Hendes far kontaktede hende igen, mens hun sov, og han prøvede at forberede hende på, hvad der var i vente for hende i London. Men igen var det noget, Ann slet ikke huskede, da hun vågnede.

Da Ann og moderen var kommet godt til London og havde fået en god nats søvn og et dejligt morgenmåltid, bad moderen hotellets receptionist om at finde telefonnumre på familier med Anns fars efternavn. Derefter gik Ann og moderen en tur for at se på London.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Om eftermiddagen, da de kom tilbage til hotellet, lå der en seddel til dem i receptionen. Det var en liste over ti personer med det pågældende efternavn. Der var også forbogstaver i fornavn eller hele fornavnet, telefonnummer og i nogle tilfælde stillingsbetegnelse. Moderen læste listen igennem grundigt, og især ét af navnene hæftede hun sig ved. Det forekom hende, at Anns far havde nævnt det fornavn engang. De gik op på værelset, og Ann tryglede moderen om at ringe med det samme. Moderen holdt lidt igen; hun var lidt nervøs ved det. Hvad skulle hun egentlig sige efter alle disse år? Men Ann vandt, og egentlig var moderen selv mindst lige så ivrig. Hun startede ved det navn, som hun mente, det kunne være. Men det viste sig at være helt forkert. De kendte ingen med Anns fars navn og alder. Så moderen startede forfra på listen, og da hun nåede til nr. 7 på listen, var der bid. Det var en ældre dame, der tog telefonen, og hun blev yderst overrasket, da Anns mor nævnte faderens navn og alder. Damen spurgte, hvad hun ville med hensyn til hendes søn, og efter at have fået at vide, at hans datter gerne ville møde ham, blev der en lang, lang pause, og damen bad dem komme næste formiddag. De fik adressen, og der blev ikke talt mere.

Ann var jublende glad, og om natten var hun igen i kontakt med faderen, mens hun sov. Han fortalte hende om sit hjem og sin mor, og han lod hende hilse på hendes farfar, som også var død. Da hun vågnede, var situationen igen den, at hun intet huskede.

Da moderen og Ann stod uden for det store gamle hus i London-forstaden, var de begge meget spændte. Døren blev forsigtigt åbnet, og en ældre dame kiggede alvorligt fra den ene til den anden. Da hun så Ann, hev hun lidt efter vejret og førte uvilkårligt sin ene hånd op til brystet. Hun stod som naglet fast og kunne ikke sige en lyd.

Moderen spurgte på engelsk, om damen var Michaels moder, og det blev bekræftet. Derefter spurgte hun om Michaels adresse, men den ældre dame bad dem i stedet for om at komme indenfor. Det ville de naturligvis gerne. "Er det min farmor, mor?" spurgte Ann og fik det bekræftet. Derefter så den ældre dame og Ann længe på hinanden. Damen strøg hende over håret og så rørt og glad ud. Ann vidste ikke, at hun faktisk lignede sin far temmelig meget.

Damen fortalte derefter, at Michael var død for otte år siden efter en bilulykke på vej hjem fra Danmark, hvor han boede og studerede et par år. Damen fortalte også, at hun var ked af, at hun ikke havde vidst noget om Ann og hendes mor. Hendes søn havde ikke fortalt, at han var blevet far. Michaels mor og Anns mor talte nu længe og alvorligt sammen. Ann kedede sig lidt, men af og til oversatte moderen noget af det for hende. Hun var ked af at få at vide, at hendes far var død for mange år siden. Så kunne hendes ønske jo ikke gå i opfyldelse. Troede hun da ...

Pludselig fik Ann øje på et billede på væggen, og hun rejste sig for at gå hen og kigge på det. "Den mand drømte jeg om i nat. Han stod sammen med ...". Det hele kom pludselig frem i hendes

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

erindring. "Sammen med min far." Hendes mor oversatte det til engelsk, og hendes farmor så glad og rørt ud. Det gik op for Ann, at hun jo så havde fået sit ønske opfyldt, og da hun og moderen et par timer senere nåede tilbage til hotellet efter at have aftalt et nyt besøg hos Michaels mor, fortalte Ann, at hendes ønske var gået i opfyldelse; for hun havde jo mødt sin far, selvom det ikke havde været, mens hun var vågen. "Nå, det var det, du ønskede, Ann, at du måtte møde din far?" "Ja, det var det nemlig", svarede Ann med et smil.